

opstaar ikke; naar Kendsgerningerne en Gang er til Stede, paahviler det Raadet at handle i Overensstemmelse dermed.

Hvor der ikke orelligger nogen Formodning, er det Raadet, der skal erklære, om der foreligger Angreb; en Afgørelse er nødvendig og maa tages enstemmigt. Hvis Enstemmighed ikke opnaas, paahviler det Raadet at paalægge Parterne at slutte Vaabenstilstand, og i dette Øjemed behøver der ikke at blive truffet nogen Afgørelse i egentlig Forstand; der bestaar en Forpligtelse, som Raadet maa efterkomme; det er kun Fastsættelsen af Vaabenstilstandens Betingelser, der kræver en Afgørelse, og i dette Øjemed vil et Flertal paa to Tredjedele være tilstrækkeligt.

Det blev foreslaaet at erklære, at i særlig paaatrængende Tilfælde kunde Raadet bestemme, hvem der er Angriber, eller fastsætte Betingelserne for Vaabenstilstanden uden at afvente Tilstedekomsten af den Repræsentant, som en Part, der ikke er repræsenteret blandt dets Medlemmer, i Henhold til Pagtens Artikel 4, Stykke 5, er blevet opfordret til at sende.

Man foretrak imidlertid for nærværende ikke at fastsætte nogen Regel om dette Spørgsmaal, men at anmode det særlige Udvalg, som Raadet skal udnævne til Udarbejdelse af Udkast til Ændringer i Pagten i Overensstemmelse med Protokollen, om at overveje, hvorvidt en saadan Regel virkelig er nødvendig.

Man kan i Virkeligheden indtage det Standpunkt, at Raadet allerede nu besidder den nødvendige Myndighed i saa Henseende, og i Tilfælde af at den Stat, der er blevet opfordret til at sende en Repræsentant, ligger for langt borte fra Raadets Sæde, kunde dette i særlig paaat ængende Tilfælde bestemme, at Repræsentanten skal udvælges blandt Personer, der opholder sig i Nærheden, og skal begive sig til Mødet indenfor en bestemt Frist, ved hvis Udløb Sagen kan tages op, selv om han ikke er kommet til Stede.

Naar Tilstedeværelse af Angrebet er blevet fastslaaet enten ved Formodning eller ved enstemmig Afgørelse af Raadet eller ved Afslag af at antage Vaabenstilstanden eller ved Krænkelse af denne, staar det blot tilbage at anvende Tvangsmidlerne og bringe de garanterende Staters Forpligtelser til Udførelse. Raadet skal blot opfordre dem til at gøre deres Pligt; heller ikke her skal der tages nogen Afgørelse, men kun opfyldes en Pligt, og Spørgsmaalet om Flertal eller Enstemmighed opstaar derfor ikke.

Der er overhovedet ikke Plads for nogen Afstemning.

For at der ikke skal være nogen Tvivl tilbage, er det formeligt blevet slaaet fast, at en Stat, der efter Anmodning af Raadet griber til Magtforanstaltninger mod en Angriber, skal anses som en lovlig krigsførende Stat og som Følge deraf kan udøve de Rettigheder, denne Egenskab medfører.

Det paapegedes under Forhandlingen, at en saadan Stat dog ikke besidder fuld Handlefrihed. Den anvendte Magt maa staa i Forhold til det tilsigtede Formaal og maa udøves indenfor de Grænser og under de Betingelser, Raadet henstiller.

Artikel 18.

For at undgaa enhver Misforstaaelse er det ligeledes blevet bestemt i en særlig Artikel, at der i Tilfælde af Udelukkelse af et Medlem fra Forbundet, ved Beregningen af Enstemmighed eller Flertal i Raadet, gaas frem efter den Regel, til hvilken der ved adskillige Lejligheder henvises i Pagtens Artikel 15, og som gentages i Pagtens Artikel 16, det vil sige, saaledes at Stemmerne for Repræsentanterne for de stridende Stater ikke medregnes.